

Скритата история на четиридесети стих — двадесет и второ число

Езекиил, число три

Jeff Pippenger
2026-08-08

Езекиил е свещеник по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. В първа глава Езекиил е въведен в светилището.

И стана в тридесетата година, в четвъртия месец, на петия ден от месеца, когато бях сред пленниците при река Ховар, че небесата се отвориха и видях Божии видения. На петия ден от месеца, което беше петата година от пленяването на цар Йоахин, Господното слово дойде изрично към свещеника Езекиил, сина на Вузий, в земята на халдейците при река Ховар; и там Господната ръка беше върху него.

И погледнах, и ето, вихрушка идеше от север, голям облак и огън, който се разгаряше в себе си, и сияние беше около него; а отсред него — нещо като блясък на кехлибар, отсред огъня. И отсред него излизаше подобие на четири живи същества. И такъв беше видът им: имаха подобие на човек. И всяко имаше по четири лица, и всяко имаше по четири крила. И нозете им бяха прави нозе; и стъпалата на нозете им бяха като стъпало на теле; и блестяха като цвят на полиран бронз. И имаха човешки ръце под крилата си от четирите си страни; и тия четири имаха лицата си и крилата си. Крилата им бяха съединени едно с друго; не се обръщаха, когато се движеха; всяко вървеше право напред. А що се отнася до подобieto на лицата им, тия четири имаха лице на човек и лице на лъв отдясно; и тия четири имаха лице на вол отляво; тия четири имаха също и лице на орел. Такива бяха лицата им; и крилата им бяха разпрострени нагоре; по две крила на всяко бяха съединени едно с друго, а две покриваха телата им.

И те вървяха всяко направо пред себе си; накъдето духът щеше да отиде, натам отиваха; и не се обръщаха, когато вървяха. А що се отнася до подобieto на живите същества, видът им беше като горящи въглени от огън и като вид на светилници; той се движеше нагоре и надолу между живите същества; и огънят беше сияен, и от огъня излизаше светкавица. И живите същества тичаха и се връщаха като вид на светкавичен блясък. И когато гледах живите същества, ето, едно колело на земята при живите същества, при четирите им лица. Видът на колелата и устройството им беше като цвят на хризолит; и четирите имаха еднакво подобие; и видът им и устройството им беше сякаш колело в средата на колело. Когато се движеха, движеха се на четирите си страни; и не се обръщаха, когато се движеха. А обръчите им бяха толкова високи, че будеха страх; и обръчите им бяха пълни с очи наоколо, и у четирите. И когато живите същества се движеха, колелата се движеха до тях; и когато живите същества се издигаха от земята, колелата се издигаха. Накъдето духът щеше да отиде, натам отиваха; натам щеше да отиде и техният дух; и колелата се издигаха срещу тях; защото духът на живото същество беше в колелата.

Когато онези се движеха, и те се движеха; и когато онези стояха, и те стояха; и когато онези се издигаха от земята, колелата се издигаха срещу тях; защото духът на живото същество беше в колелата. И подобие на простора над главите на живите същества беше като вида на страшен кристал, прострян над главите им отгоре. А под простора крилето им бяха изправени, едно към друго; всяко имаше две, които покриваха от едната страна, и всяко имаше две, които покриваха от другата страна телата им. И когато се движеха, чувах шума на крилето им, като шум на големи води, като гласа на Всемогъщия, глас на говор, като шум на войнство; когато стояха, отпусаха крилето си. И имаше глас от простора, който беше над главите им, когато стояха и бяха отпуснали крилето си. А над простора, който беше над главите им, имаше подобие на престол, на вид като сапфирен камък; и върху подобие на престола имаше подобие като изглед на човек отгоре върху него. И видях като цвят на кехлибар, като изглед на огън наоколо вътре в него, от изгледа на бедрата му и нагоре; и от изгледа на бедрата му и надолу видях като че ли изглед на огън, и имаше сияние наоколо. Какъвто е изгледът на дъгата, която е в облака в дъждовен ден, такъв беше изгледът на сиянието наоколо. Това беше изгледът на подобие на славата Господня. И когато го видях, паднах на лицето си и чух гласа на Един, Който говореше. Езекиил 1:1–28.

„На Езекиил, пророка на скръбното изгнание, в земята на халдейците бе дадено видение, което преподаваше същия урок на вяра в могъщия Бог на Израил. Докато беше при бреговете на река Ховар, от север като че ли се надигна вихрушка, „голям облак, и огън, който се разгаряше в себе си, и сияние имаше около него, а отсрещ него нещо като цвят на кехлибар“. Няколко колела със странен вид, пресичащи се едно с друго, бяха движени от четири живи същества. Високо над всичко това имаше „подобие на престол, наглед като сапфирен камък; и върху подобие на престола имаше нещо като образ на човек отгоре на него“. „А що се отнася до подобие на живите същества, видът им беше като горящи въглени от огън и като вид на светилници; той се движеше нагоре и надолу между живите същества; и огънят беше светъл, и от огъня излизаха светкавици.“ „И в херувимите се виждаше образът на човешка ръка под крилата им.“

„Имаше колела в колела, в тъй сложна подредба, че на пръв поглед те се сториха на Езекиил в пълно объркване. Но когато се движеха, това ставаше с прекрасна точност и в съвършена хармония. Небесни същества тласкаха тези колела и над всичко, върху славния сапфирен престол, беше Вечният; а около престола беше обгръщащата дъга — символ на благодат и любов. Покрусен от страшната слава на тази картина, Езекиил падна по лицето си, когато един глас му заповяда да стане и да чуе словото Господне. Тогава му бе дадена вест на предупреждение за Израил.“ Testimonies, 751.

В годината, когато умря цар Озия, видях Господа, седнал на престол, висок и издигнат, и полите на одеждата Му изпълваха храма. Над Него стояха серафимите; всеки имаше по шест крила: с две покриваше лицето си, с две покриваше нозете си и с две летеше. И викаха един към друг и казваха: Свет, свет, свет е Господ Саваот; цялата земя е пълна с Неговата слава. И праговете на вратите се разтърсиха от гласа на онзи, който викаше, и домът се изпълни с дим. Тогава рекох: Горко ми! защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни и живея сред народ с нечисти устни; защото очите ми видяха Царя,

Господа Саваота. Тогава долетя при мене един от серафимите, като държеше в ръката си жив въглен, който бе взел с клещи от олтара. И го допря до устата ми и каза: Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти. Чух още гласа на Господа, Който казваше: Кого да изпратя и кой ще отиде за нас? Тогава рекох: Ето ме, изпрати мене. Исайа 6:1–8.

„Това видение бе дадено на Езекиил във време, когато умът му бе изпълнен с мрачни предчувствия. Той видя земята на бащите си да лежи опустошена. Градът, който някога беше пълен с народ, вече не беше населен. Гласът на веселие и песента на хвала вече не се чуваха в стените му. Самият пророк беше чужденец в чужда земя, където безграничното честолюбие и жестоката свирепост господстваха върховно. Това, което виждаше и чуваше за човешката тирания и неправда, измъчваше душата му, и той горко скърбеше денем и нощем. Но чудните символи, представени пред него край реката Ховар, разкриваха една върховна власт, по-могъща от властта на земните владетели. Над горделивите и жестоки монарси на Асирия и Вавилон бе възцарен Богът на милостта и истината.”

„Подобните на колела усложнения, които изглеждаха на пророка въввлечени в такава обърканост, бяха под ръководството на една безкрайна ръка. Божият Дух, разкрит му като движещ и насочващ тези колела, извеждаше хармония от объркаността; така и целият свят беше под Неговия контрол. Безброй прославени същества бяха готови по Неговото слово да осуетят силата и замислите на злите човеци и да донесат добро на Неговите верни.“

„По същия начин, когато Бог се готвеше да открие на възлюбения Йоан историята на църквата за бъдещите векове, Той му даде уверение за интереса и грижата на Спасителя към Неговия народ, като му разкри „Един, подобен на Човешкия Син“, Който ходеше сред светилниците, символизиращи седемте църкви. Докато на Йоан бе показано последното велико борение на църквата със земните сили, нему бе позволено също да съзре и окончателната победа и избавление на верните. Той видя църквата въввлечена в смъртоносен конфликт със звяра и неговия образ, и поклонението на този звяр наложено под страх от смърт. Но, гледайки отвъд дима и грохота на битката, той съзря на хълма Сион една група с Агнеца, които, вместо белега на звяра, имаха „името на Отца Му написано на челата си“. И отново видя „ония, които бяха победили звяра, и неговия образ, и белега му, и числото на името му, да стоят на стъкленото море, като държаха Божиите арфи“ и пееха песента на Моисей и на Агнеца.“

„Тези поуки са за наша полза. Ние трябва да утвърдим вярата си в Бога, защото непосредствено пред нас е време, което ще изпита душите на човеците. Христос, на Елеонския хълм, изложи страшните съдби, които трябваше да предшестват Неговото второ пришествие: „Ще чуете за войни и за военни слухове.“ „Ще се повдигне народ против народ и царство против царство; и на разни места ще има глад, мор и земетресения. А всичко това е начало на страданията.“ Макар че тези пророчества получиха частично изпълнение при разрушението на Йерусалим, те имат по-пряко приложение към последните дни.

„Ние стоим на прага на велики и тържествени събития. Пророчеството бързо се изпълнява. Господ е при вратата. Скоро пред нас ще се открие период на поразителен интерес за всички живи. Споровете от миналото ще бъдат възобновени; ще възникнат нови спорове. Сцените, които ще се разиграят в нашия свят, все още не са дори сънвани. Сатана действа чрез човешки оръдия. Онези, които полагат усилия да изменят Конституцията и да осигурят закон, налагащ спазването на неделята, малко съзнават какъв ще бъде резултатът. Криза е тъкмо над нас.“

„Но Божиите служители не трябва да се уповават на себе си в тази велика криза. Във виденията, дадени на Исаия, на Езекиил и на Йоан, виждаме колко тясно е свързано небето със събитията, които се извършват на земята, и колко велика е Божията грижа за онези, които са Му верни. Светът не е без управител. Програмата на предстоящите събития е в ръцете на Господа. Величието на небето държи в Своя власт съдбата на народите, както и делата на Своята църква.“

„Позволяваме си да чувстваме съвсем прекомерно много грижа, безпокойство и недоумение в Господното дело. Крайните човеци не са оставени да носят бремето на отговорността. Ние трябва да се уповаваме на Бога, да вярваме в Него и да вървим напред. Неуморната бдителност на небесните вестители и тяхната непрестанна заетост в служението им във връзка със земните същества ни показват как Божията ръка направлява колело в колело. Божественият Учител казва на всеки деятел в Своето дело, както някога каза на Кир: „Аз те препасах, макар да не Ме познаваше.““

„Във видението на Езекиил Бог имаше ръката Си под крилете на херувимите. Това е, за да поучи Своите слуги, че божествената сила е тази, която им дава успех. Той ще работи с тях, ако те отхвърлят беззаконието и станат чисти по сърце и живот.“

„Ярката светлина, която се движи между живите същества с бързината на мълния, представлява скоростта, с която това дело накрая ще напредне към завършване. Онзи, Който не дреме и непрестанно работи за осъществяването на Своите намерения, може хармонично да придвижва напред Своето велико дело. Това, което на ограничените умове изглежда заплетено и сложно, Господната ръка може да поддържа в свършен ред. Той може да измисли пътища и средства, за да осуети намеренията на нечестивите човеци, и ще доведе до смущение съветите на онези, които кроят зло против Неговия народ.“

„Братя, сега не е време за скръб и отчаяние, не е време да се предаваме на съмнение и неверие. Христос не е сега Спасител в новия Йосифов гроб, затворен с голям камък и запечатан с римския печат; ние имаме възкръснал Спасител. Той е Царят, Господът на Силите; Той седи между херувимите; и сред борбата и смутовете на народите Той все още пази Своя народ. Онзи, Който управлява в небесата, е нашият Спасител. Той отмерва всяко изпитание. Той наблюдава огъня на пещта, който трябва да изпита всяка душа. Когато крепостите на царете бъдат съборени, когато стрелите на Божия гняв пронизват сърцата на Неговите врагове, Неговият народ ще бъде в безопасност в Неговите ръце.“ Свидетелства, том 5, 752–754.

Езекиил представлява кандидатите да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди, и ред след ред неговият опит в светилището се съгласува с опита на Исая и Йоан в светилището. Ние сега сме в изпита на храма, втория от трите изпита, който запечатва сто четиридесет и четирите хиляди. Този период е очистването, извършвано от Вестителя на завета в изпълнение на Малахия трета глава. Процесът на очистване чрез трите изпита е огнената „пещ“ на Малахия, „която трябва да изпита всяка душа“. Когато третият ангел дойде на 22 октомври 1844 г., Вестителят на завета внезапно дойде в Своя храм и поведе мъдрите девици от онази история в Пресветото място, за да запечата Своите верни, но девиците от онази история се разбунтуваха и до 1856 г. филаделфийското милеритско движение се беше променило в лаодикийското милеритско движение, а през 1863 г. стана Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден.

Третият ангел, който пристигна внезапно на 22 октомври 1844 г., оттегли присъствието си през 1863 г., а след това се завърна на 11 септември 2001 г. Двадесет и пет години по-късно храмовият изпит, който беше предобразен от 22 октомври 1844 г., сега се повтаря. Двадесет и пет символично е пророчески десятък от двеста и петдесет, а двеста и петдесет е символ на историята, представена в стихове единадесет до петнадесет от Даниил единадесета глава. Двеста и петдесет, и двадесет и пет, са колело в колелото в светилищното видение на Езекиил. Двадесет и пет е символ на отделянето на мъдрите и нечестивите в изпълнение на тристепенния процес на изпитване, който е представен в делото на очистване, извършвано от Вестителя на завета.

Матей двадесет и пета глава съдържа три притчи, и всяка притча посочва отделянето на мъдрите от нечестивите във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Надеждата на Божия народ, представена в тази глава, е да бъде мъдра девица, притежаваща маслото на вестта на среднощния вик. Тяхната надежда е да бъдат отсъдени като верен слуга в своето настояничество при използването на специалните таланти, които са им били дадени да управляват в своя личен изпитателен срок. Тяхната надежда е да бъдат отсъдени като овца от Божието пасбище, седяща отдясно на Него, а не като козел отляво на Него. Двадесет и пет е символ на отделянето на мъдрите от нечестивите във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Двадесет и пет е едно от колелата на Езекиил.

В двадесет и петата година от пленничеството ни, в началото на годината, на десетия ден от месеца, в четиринадесетата година след като градът бе поразен, в същия този ден ръката на Господа беше върху мен и ме заведе там. Езекил 40:1.

Двадесет и петата година на пленничеството е представена от 22 октомври, който е представен от затварянето на една диспенсационна врата. На 22 октомври 1844 г. една врата се отвори и една врата се затвори, когато две групи бяха отделени.

И до ангела на църквата във Филаделфия пиши: Това казва Светият, Истинният, Онзи, Който има Давидовия ключ, Който отваря, и никой не затваря; и затваря, и никой не отваря: Зная твоите дела; ето, поставих пред теб отворена врата, и никой не може да я затвори; защото имаш малко сила, и си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от Моето

име. Откровение 3:7, 8.

Христос казва на ангела на Филадельфия, че знае делата им, че е поставил пред Филадельфийската църква отворена врата. Тази врата е отворена чрез „ключа Давидов“, ключа, който е положен върху Елиаким.

И ще стане в онзи ден, че ще повикам слугата Си Елиаким, сина на Хелкия; и ще го облека с твоята одежда, и ще го укрепя с твоя пояс, и ще предам в ръката му твоето управление; и той ще бъде баща на жителите на Ерусалим и на Юдовия дом. И ключа на Давидовия дом ще положи на рамото му; тъй че той ще отваря, и никой няма да затваря; и той ще затваря, и никой няма да отваря. Исаия 22:20–22.

В деня, когато Елиаким е призован, той е отделен от нечестивия Шевна.

Тъй казва Господ Бог на Силите: Иди, влез при този ковчезник, при Савна, който е над дома, и кажи: Какво имаш ти тук? и кого имаш ти тук, та си издялал тук за себе си гробница, както онзи, който си издълбава гробница нависоко и си издява жилище в скала? Ето, Господ ще те отнесе с мощно пленяване и непременно ще те покрие. Той непременно ще те завърти и захвърли като топка в широка страна; там ще умреш и там колесниците на твоята слава ще бъдат позор за дома на твоя господар. Исаия 22:15–18.

Разделянето на мъдрите и неразумните девици, което изпълни илюстрацията за Шевна и Елиаким, се изпълни на 22 октомври 1844 г., а също и в двадесет и петата година от плена на Йехония, която беше 22 октомври 573 г. пр. Хр. В осма глава на Езекиил нечестивите в рамките на адвентизма, представени чрез Ерусалим, са представени от двадесет и пет мъже, които се покланят на слънцето. Разрушението на Ерусалим представлява неделния закон, който също е и ориентирът, слагащ край на времето за запечатване на сто четиридесет и четирите хиляди. Това време за запечатване започна на 11 септември 2001 г., а Исус е и Алфа, и Омега, така че 11 септември 2001 г. като начало на запечатването илюстрира края — при неделния закон.

11 септември 2001 г. беше предобразен от събранията в Миннеаполис през 1888 г., защото сестра Уайт посочва, че когато големите сгради на Ню Йорк паднаха на 11 септември, Откровение 18:1–3 се изпълни. По онова време, както и през 1888 г., тя посочи, че ангелът от осемнадесета глава на Откровение слезе, за да освети земята със славата Си. Бунтът от 1888 г. тя съпостави с бунта на Корей, Датан и Авирон, към които в тяхното отстъпление се присъединиха и двеста и петдесет именити мъже. Двеста и петдесет бунтовници в бунта на Корей и неговите съмишленици в началната история на древния Израил бяха предобраз на двадесет и петте мъже, които се покланяха на слънцето в заключителната история на древния Израил.

Двадесет и пет водачи на лаодикийския адвентизъм, покланящи се пред неделния закон, и двеста и петдесет при 11 септември представят времето на запечатването чрез символиката на числото двадесет и пет (символ на отделянето на мъдрите и нечестивите), за да отбележат началото и края на времето на запечатването. Независимо дали става дума за двестате и петдесет бунтовници по времето на Мойсей, или за двадесет и петимата мъже в осмата глава

на Езекиил, или за трите свидетелства в двадесет и пета глава на Матей за отделянето, или за двадесет и петата година на плена в Езекиил четиридесет; всички проявления на символа на числото двадесет и пет се съгласуват с трите периода от по двеста и петдесет години, които достигнаха своя завършек съответно през 207 г. пр. Хр., 313 и 2026 г.

Двадесет и пет е, така да се каже, ос на двадесет и пет, която довежда всички линии на двадесет и пет до съвършенство. То се превръща в един от пророческите ключове на царството, дадени на Петър, за да внесе яснота в скритата история на четиридесети стих. Многократно е било утвърдено въз основа на повече от трима свидетели, че стихове от десети до петнадесети на Даниил единадесета глава представляват линия, която обхваща историята от 1989 година до неделния закон, което е скритата история на четиридесети стих. Лъвът от Юдовото племе сега разпечатва колелата на Езекиил, докато открива скритата история, която ще завърши вестта на среднощния вик в последните дни.

В следващите статии ще продължим да разпознаваме колелата на Езекиил, които представляват сложното взаимодействие на хората в последните дни. Първа глава на Езекиил, изложена в началото на тази статия, и придружаващият я пасаж от „Свидетелства“, том пети, ще бъдат нашата постоянна отправна точка, докато продължаваме със статиите. Когато колелата бъдат поставени на правилното им място и в техните правилни пресичания с другите колела на пророческата история, ще покажем, че триста деветдесет и една години и петнадесет дни, които дадоха сила на първия ангел на 11 август 1840 г., също са представени от Езекиил като триста и деветдесет години, свързани с година и половина от обсадата на Ерусалим; и че идването на тази пророческа светлина разкрива издигането на знамето на сто четиридесет и четирите хиляди.

27 юли 1299 до 1337 представя тридесет и осем години в началото на сто и петдесетте години (пет месеца) от Откровение 9:10. Тези сто и петдесет години се свързват с триста деветдесет и една години и петнадесет дни от стих 15. Така началото на двата периода съставя една пророческа линия, която завърши в изпълнението на предсказанието на Джосая Лич от 1838 и 1840 г. и отбеляза издигането и овластяването на милеритското движение. Тази история в началото на адвентизма бележи издигането на сто четиридесет и четирите хиляди като знаме преди неделния закон. Така тритеста и деветдесетте години на Езекиил и една цяло и пет десети години (1.5) от обсадата на Ерусалим бележат края на пророческата линия, която започна през 1299 г.

Би било полезно да се разгледа откъдето от „Свидетелства“, том пети, преди следващата статия.